

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

af H. C. Andersen.

En Comedie i det Grønne : Vaudeville i een Akt
efter det gamle Lystspil "Skuespilleren mod sin
Villie"

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Kbh.] : Schubothes Boghandel, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Det kongelige Theaters Repertoire.

N° 124.

En Comedie i det Grønne.

Priis: 16 Stilling.

Kjøbenhavn.

Saaes i Schuboths Boghandling paa Børsen Nr. 9,
samt hos Billet-Casfereren i Theatrets Forsal.

1840.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faaes i Schuboths Boghandling paa Børsen Nr. 9 til vedføiede Priser.

N ^o		m ^h	β
1.	Emilie Galotti, Sørgespil af Lessing	1	8
3.	Landsbysangerinderne, Syngestykke	=	14
4.	Tre Maaneder efter Brylluppet, original Lustspil af Dverfou	1	14
7.	Fred med de Døde, Lustspil af Raupach	=	14
8.	Veien til Ddelæggelse, Comoedie af Holcroft	1	10
9.	De væltebe Bogne, Syngestykke af Dupaty	=	14
10.	Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard	1	
11.	Chinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg	1	
14.	Efterskriften, Lustspil af Holbein	=	8
15.	Valentine af Manland, Syngestykke af Bouilly	=	12
16.	Isidor og Olga, Sørgespil af Raupach	1	4
17.	Muurmesteren, Syngestykke af Scribe	=	14
18.	Destillateuren, original Vaudeville	1	4
19.	Den fortrædelige Formiddag, Lustspil	=	12
20.	Formynder og Myndling, Lustspil af Scribe	=	12
21.	Snyltegæsten, ligeledes af Samme	=	12
22.	Hellig Tre Kongers Aften, Lustspil af Shakespeare	1	14
23.	Hvilken er den Rette? original Vaudeville af Dverfou	=	12
24.	De muntre Koner, Lustspil af Shakespeare	1	14
25.	Bor Tid's Mennesker, originalt Lustspil af Dverfou	1	8
27.	Eugenie, Drama af Beaumarchais	1	2
28.	Brødrene Philibert, Lustspil af Pichard	1	8
29.	Marie, Syngestykke af Planard	=	12
30.	Hans Sachs, Skuespil af Deinhardstein	1	4
31.	Fornuftgistermaalet, Skuespil af Scribe	1	4
32.	To Aar efter Brylluppet, Lustspil af Scribe	1	
33.	Den unge Ugtemand, Lustspil af Mazeres	1	8
34.	Den fortræffelige Onkel, Lustspil af Scribe	1	
35.	Bruden, Syngestykke af Scribe	1	12
36.	Don Carlos, Tragoedie af Schiller	2	8
37.	Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe	1	8
38.	Henrik den Femtes Ungdom, Synaespil	1	8
39.	Drækeren og Dandserinden, Comoedie af Scribe	1	4
40.	Familien Riquebourg, Drama af Scribe	1	
41.	Den gamle Ugtemand, Lustspil af Scribe	1	2
42.	Elfkovsdrikken, Syngestykke af Scribe	1	
43.	Frierens Besøg, Lustspil af Scribe og Melesville	1	
44.	Kostgængeren, Lustspil af Scribe	1	
45.	Den første Kjærlighed, Lustspil af Scribe	1	
46.	Møllen i Bjergkløften, Syngespil af Carl Baromäus v. Miltitz	1	
47.	Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen	1	4
48.	Garrick i Bristol, Lustspil af Deinhardstein	2	
49.	Dominique, Comoedie af D'Epagny og Dupin	1	12
50.	Brødrene Foster, Lustspil, efter Töpfers Bearbejdelse af J. E. Heiberg	1	8
51.	For evigt! eller: Medicin mod en Elfkovsrus! af Scribe og Varner	1	
52.	Johanna d'Arc, Pigen af Orleans, romantisk Tragoedie af Schiller	2	4
53.	Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupins: "Michel et Christine," ved J. E. Heiberg	1	
54.	Christens Hjemkomst, Lustspil af Scribe og Dupin	1	
55.	Broder og Søster, Comoedie af Scribe og Melesville	1	
56.	Donna Diana, Lustspil, oversat efter West's Bearbejdelse af Mo- retos spanske Original, ved Forfatteren af Skuespillet: "Nannet, eller det hurtige Frieri"	2	4

En Comedie i det Grønne,

Baudeville i een Akt

efter det gamle Lystspil: „Skuespilleren imod sin Billie,“

af

H. C. Andersen.

Dyfort første Gang paa det Kongelige Theater, den 13 Mai 1840.

19

Personerne:

Frank, Inspecteur hos en Greve Hr. Stage.
Dalby, Skuespildirecteur ved et reisende Selskab,
forklædt som: Gaardskarl,
Haarskærer,
Theatermaler,
Poet,
Souffleur,
Pyntekone Hr. Phister.

Første Scene.

(Theatret forestiller en smuk Have, med Udsigt til en landlig Egn; til Høire en stor Pavillon; smukke Blomsterpartier danne Forgrunden.)

Dalby (alene, forklædt som Gaardskarl).

Dalby. Her er altsaa Skuepladsen! Disse grønne Træer ere Couliiser, og Kløvermarkerne med de smukke Skovpartier, danne Baggrunden. Det er godt ajort! det er et Theater paa sin Græs, et Theater, som det, Gøthe fik istand for sin Hertug. Pavillonen der er Tilskuerpladsen, eller rettere, den er Herkabs-Logen! derfra, gennem de tynde Jalousier, seer Greven med sit Selskab min extemporerede Forestilling. Og hvo er de Spillende? Inspecteuren og jeg, Theater-Directeur Dalby, jeg, som i Smaabørnene beæres med Navnet af „Provindsernes —“ ja man giver mig det bedste Navn fra den største Scene, det Navn, som der er meest i Mode. Og dog vil den gode Inspecteur Frank, det grevelige Huus's Statsminister, ikke tillade, at jeg kommer her med mit Selskab. Han skal meget haardt dømme den dramatiske Kunst og de som udøve den, og er nu Talen om et stakkels reisende Selskab, saa har han slet ingen Naade og Barmhertighed. Greven betroede mig, at Inspecteuren paa det Bestemteste havde forsikret, at Ingen skulde faae ham til at see een eneste af vore Forestillinger. Dette bestemte mig. „Hr. Greve!“ sagde jeg, „han skal ikke alene see min første Forestilling, men endogsaa selv spille med i den, blive Skuespiller mod sin Billie og sit Vidende!“ En Comedie i det Grønne maa Stykket hedde, den gode Inspecteur skal

selv komme til at improvisere det Halve. Der henne bag Nøddebussene har jeg min Garderobe, Forvandlingen vil skee i et Nu, og hvo veed, da Manden jo har Lune, et ærligt Sind, og megen Sandhedskjærlighed, hvo veed? maaskee forvandler jeg ham med, gjør ham fra Fjende til Ven, og faaer ham til at erkjende, at der ogsaa ved en reisende Troup kan være et ret respectabelt Talent. Jeg er alt i mit første Costume! jeg er Gaardskarlen fra de fem Flasker! — der har vi Inspecteuren, som altid her røger sin Morgenpibe! nu kan Comedien i det Grønne begynde. (Træder til en Side).

Anden Scene.

Frank (siden) Dalby.

Frank. Det er en deilig Morgen! Alt er saa forfrisket af den velsignede Natteregn! Men Regnen har ogsaa drevet alle de smaa Udby frem. Hu, hvor her hopper af Smaafrøer! det er en mærkelig Mængde! og hvor de drive afsted! jeg vil ikke træde paa dem, det elendige Løi! — — Opad Dagen kommer her en værre Drikt, saa har vi Selskabet, Hr. Dalbys Selskab! Theater-Directeuren! Herre Gud! det skal nu være saa stort! (sætter sig ned og røger sin pibe). Jeg tør give mit Hoved paa — nei, det var for meget! jeg troer knap jeg vil sætte mit Pibehoved derpaa, men vis er jeg paa, at der ikke er Een i Selskabet som staaer stort høiere end min Kat staaer! Men lad nu Greven om det. Han bliver nok kjed af dem.

Dalby (som Gaardskarl). Med Forlov! kan

han ikke sige mig, hvor jeg finder Forvalteren; han skal hedde Frank, sagde man mig!

Frank. Jo det er mig selv;

Dalby. Saa er det ham selv! tænkte jeg det ikke nok!

Frank. Og hvem er Du?

Dalby. Jeg er ogsaa mig selv.

Frank. Jeg mener, hvem har sendt Dig?

Dalby. Hvem der har sendt mig? Det har jeg selv gjort, for naar jeg selv sender mig selv nogetsteds, saa gaaer jeg selv og forretter mit Grinde selv!

Frank. Naa ja, det er godt! Og hvad vil Du?

Dalby. Ja, men han maa kjende mig! det er mig, der er Næstfødsfendebarn til Skoleholderens Christine! det er mig, som har lært Dem at dandse Hamburger=Skotf og at dandse Kirsebær-suppen, som de dandse den i Høns Land. Nei, jeg kan nok mærke, at Inspecteuren ikke kjender mig! — Jo, han skalde see mig en Gang til et Glaae=Gilde, naar Karle og Dvindfolk ere samlede i Gaarden.

Mel. En tydsk Soldater=Vise.

I Gaarden med min Pige saa om,
Jeg dandser i Solens Glands;
I Støvlerne har jeg Sinker og Som,
Der ved kan man høre min Dands!
Der bliver ei Græs paa Pletten meer,
Kun Steenbroen der og Støv man seer,
Mens alle Smaapiger langs Bæggen i Rad,
De hvidske: „med ham jeg dandse gad!“
De puffe hinanden og flaae Dinene ned;
Det er bare, pure Kjærlighed.
Selv Brødkonen seer paa sine Hjerter lidt,
Dem gav hun gjerne alle for mit!

Frank. Ja, det maa være et fælt Syn! men hvad var det nu egentlig, han vilde mig.

Dalby. Hvad jeg vilde ham?

Frank. Ja vist! han har jo ingen Ting sagt.

Dalby. Har jeg ingen Ting sagt? har ikke staaet her og snakket et heelt Kvarteer! han er en kuriøst Mand, Hr. Inspecteur; har jeg ingen Ting sagt? Naa, hvad var det da, han vilde, jeg skalde sige?

Frank. Er han drukken? det er jo ham der vil mig noget og ikke mig der vil ham noget!

Dalby. Saa? vil jeg ham noget? Hvem har sagt ham det, Inspecteur?

Frank (hæver Armen). Dit dumme —!

Dalby. Nei, ingen Haandtag, eller Drolen —!

Frank. Hvad var det Du vilde sige mig —?

Dalby. Ja, see saadan er det man skal tale. Gelinde! ganske gelinde! thi for mig kan de drikke derovre saa meget de lyste! et er jo dog ham og Grevskabet der skal etale det!

Frank. Hvo drikker derovre! Hvad skal jeg betale!

Dalby. Gelinde! gelinde! Commediant-spillerne.

Frank. Er Comedianterne komne?

Dalby. Ja vist ere de komne! jeg tænkte at de kunde lade sig nøie med at æde Blaar! for det har jeg seet før! nei, Steeg vil de have! Fisk og Eggemad! og saa drikke de! — vor Herre maa vide hvor de siden efter kan gaae paa Linien; vi Andre kan have ondt nok, efter slikt et Gilde, at holde os paa Gulvet!

Frank. Altsaa ere disse Comedianter komne, og de ere tagne ind i Kroen?

Dalby. Ja i „de fem Flasker,“ hvor jeg er Gaardskarl! — Og da jeg nu har ladet Inspecteuren det vide, saa betænker han vel ogsaa mig, at jeg ikke skal sidde med tør Mund.

Frank. See, at han faaer mig fat paa Directeuren, forstaaer han, Directeuren; han hedder Dalby! siig til den gode Mand, at jeg venter ham her! det bliver bedst at han følger ham herover! forstaaer han? Vi have noget at tale sammen om.

Dalby. Jo vist forstaaer jeg! Dideriktøren vil han have fat paa. Jeg skal nok tage Karlen med mig, ja det skal jeg! Naar han seer mig igjen seer han ogsaa Dideriktøren! og naar han seer Dideriktøren saa seer han ogsaa mig! for see saadan er det! (Gaaer).

Tredie Scene.

Frank (alene).

Frank. Det var en løierlig Fyr! — Naa, saa har vi da Selskabet! jo, det er et rart Selskab! naa, hvor her vil ligge et Huus! og hvor de ville spise og drikke! — Det er rigtignok en frisk, grøn Green, de ere komne paa, disse Kuae fra alle Verdens Kanter! — det er ynkeligt! jo, jeg har kigget ind i deres Verden, jeg saae for femten Aar siden saadant et Selskab i Corsøer, og jeg saae Selskabet i sin Morgenbelysning: syv Personer i samme Kammer! hun, som spillede Dronningen, sad paa Sengenanten med en gul Spøllekaal i Haanden, den rørende Fader pudsede Støvler og første Elsker stoppede Strømper. Det var dem, som skalde hjælpe paa Smagen. Hele Theatret var tre Skjermbrætter og saa gave de dog Hermann von Unna! til den hemmelige Net kan jeg derfor tænke, de har vendt den værste Side ud af Skjermbrætterne! Jeg kan blive i ganske ilde Humeur ved at tænke derpaa! forskruede ere de Allesammen! Phantasien løber nogle Aar løbst med dem igjennem alle Smaabyerne og jo galere der klappes, desstærkere løbe Hestene, til Selskabet ligger paa den alfare Nei og maa bringes i Hospitalet og paa Gattighuset. O, det elendige Tøi!

Fjerde Scene.

Frank. Dalby (som Haarskærer).

Dalby. God Morgen, min Herre! god Morgen!

Frank. God Morgen! hvad godt har De at sige mig!

Dalby. Godt? Naa, saa De troer endnu paa noget Godt i Verden! det er kun Forstandens Centrifugalkraft, som ved at holde disse udadstræbende Kræfter sammen, skaber en relativ Ro, der dog ingenlunde kunde kaldes en permanent Væren. Forstaaer han det?

Frank. De vil sige, at de ikke er tilfreds med Verden.

Dalby. Det Sublimat af Glæde over Livet, den som Livs Udbytte resulterende gennemkæmpede Tillid til Verden, det vil sige, den verificerede Congruens af Hjertets Fordringer og Behudelser med Livets Præstationer, der ikke bevises ex mathematica pura, men vanskeliggjøres de profundis, har jeg ikke tilegnet mig; men der er noget Stabilt i den Ro, som Philosophien giver mig!

Frank. De er meget ulukkelig?

Dalby. Jeg er Haarskærer! disse tre Ord giver dem Begrebet, som gjenmedclineret i Livets forskellige Casibus, siger dem, hvor ulukkelig jeg maa være. Vor Kunst er præcipiteret! hvor er denne Klodevrimmel af Alongeparner, gratisse Hesteskoes Toupeer, magnifique Kanonbukler? Forsvundne! Kun paa Scenen opgraves endnu disse Mamuths-Knokler, disse pompeianske Skjønheds-Nester fra en svunden Fortid!

Frank. De er Theater-Friseur?

Dalby. Det er jeg! som Individ deprimeret af Verden, men ved Philosophien ledet paa det Centrale for min Roligheds Eksistens! jeg er Theater-Friseur!

Frank. Ja, der har De jo en viid Mark for Dem!

Dalby. Min Vei der, er æqvæl den uendelige Skrue!

Mel. La tarantella.

I den negative Væren
 Var jeg strax, som ung Friseur,
 Hegel læste jeg og Væren
 Potenseret mit Humeur.
 Scenen blev nu min Arena;
 Skue min Birken, stort og smaat:
 Haar for en Anna Bolena,
 Krølnek til en Askepote,
 Corte Lokker for en Spranze,
 Reising for en Pompadour,
 Pung-Paryk til Jean de France,
 Magdelones store Tour;
 For en Laïs, en Brynhilde,
 Een i Hjertes, een i Spaer;
 Blonde, Brune, Sure, Milde,
 Selv for Fru von Potiphar!

Alles Haar correct jeg sætter,
 Altting efter Tid og Sted,
 Uagerkarle og Roketter,
 Papsse, Helte, Guder med!
 Borgemeester, Kriger, Bonde,
 Excellence og Student,
 For de Gode, for de Onde,
 Det for mig er eet omtrent!
 Viva, viva, excellent!

Frank. Men hvad kommer det mig ved? Siig mig, hvad De egentlig vil mig?

Dalby. Hvad jeg vil? Eet er at ville, eet er at kunne! Villien er tidt et Phænomen i den respectable Skikkelse, saaledes som den træder frem i Hegels store Forsøg paa at begynde med Intet.

Frank. Jeg maa have den Være at sige Dem, at jeg er et ganske almindeligt Menneske, jeg forstaaer mig ikke paa disse mange Snirkler, de gjøre mig kun vildfarende. Vil De ikke ganske simpelt sige deres Mening.

Dalby. Det er altsaa Ordnes Fremtrædelses-Form, der caotiserer Dem?

Frank. Bære De vilde give mig det klart og tydeligt, for ellers kan jeg ikke have den Fornøielse at tale med Dem.

Dalby. Det var fra det negative Moment igjennem hvilket og i Kraft af hvilket alle Bevægelserne skee, jeg vil gaae; det var fra Tankens store Uohuvabohu til Lyk og Klarhed; men vi to kunne ikke tale! Sid da, at dette vort Mødes Hødepunkt forvandle sig til et i Tilværelsen forsvindende Moment; dixi! (Gaaer).

Femte Scene.

Frank (alene).

Frank. Ja, vor Herre maa vide hvad han egentlig vilde! det kunde være meget godt hvad han fortalte, naar man bare forstod det! men vist er det, at krussebullen han haaret ligesaa stærkt, som han krussebullen sin Tale, saa kan det blive kunstigt nok! — Det var en artig Fisk den! — nei, saa holder jeg mere af at faae en Passiar med min Tabakspibe, vi to forstaae hinanden. Hun er min Juno. Juno per nubem sige jo vi Latinere! ja midt i Skyen kyskes vi; ha, ha! Tak i din Grav, min gode Christoffer Columbus for din Amerikas Reise; næst efter Kartoflerne var Tobakken det bedste Guld Du bragte os! — Hvad behager! mon vi skulle have havt Tobakken før den Tid! — jeg løber sommetider lidt vild i mine historiske Kundskaber! men det er det samme, naar kun Tobakken er god, og det er min! ved hver Sky jeg blæser, flyver der en ond Grille bort og en god Idee ryger ind i det gamle Logi! — Nei hvor Fuglene synge! — de ere fornøiede over den smukke Morgen! ja kunde I ryge en Pibe med, saa vilde I nok synge endnu lystigere! — men hvad er det for en Karl der kommer, med bar Hals,

lange Haar og Knebelbart. Nu holder han sig op til et Træ! hvad mon han seer efter! Det er nok ogsaa en Ulykkelig, hvis Kunst har præcipiteret, som Haarskjereren kaldte det. See, nu er han i Anmarsch!

Sjette Scene.

Frank. Dalby (som Decorationsmaler).

Dalby (idet han rask træder hen imod Inspectoren og drager ham til Side). Min Herre, vil De ikke stille Dem der!

Frank. Hvorfor?

Dalby. Her skader De Maleriet, men tre Skridt bort, og de forhøier Effecten! — O hvor skjønt!

Frank. Hvad skal det betyde! Hvem er De min Herre!

Dalby.

Mel. af den sorte Domino: Hvem jeg er? Hvem jeg er?

Kan miu Dragt Dem ei sige,
Jeg er Maler! o Held!
Skue disse Lokker dog, hvor rige!
Min bare Hals, som hos en Pige!
Alt dette maa Dem sige vel,
Jeg er en nyfødt Raphael!

Skjøndt jeg i Nutid fødtes,
Middelalderens jeg blev;
Kun til den min Tanke knottes,
Den mig henrev,
Jeg af den er Elev!

Frank. Jeg forstaaer Dem, De er Maler!

Dalby. Decorationsmaler og Maskinmester ved Hr. Directeur Dalbys Skuespiller-Selskab. Det var nær ved, overordentligt nær ved, at De havde faaet mit Pragt-Stykke at see, mit store Malerie, der skulde have blevet verdensberømt; men der gik Ild i Huset hvor jeg boede, og Troja stæeg op i Flammer.

Frank. Det var Troja De havde malet.

Dalby. Nei, det var et Pest-Stykke, det var vederstyggenligt deiligt, og tillige allegorisk. Man saae ikke alene de Døendes Legemer, men ogsaa deres Sjæle, og disse vare saa bestemte angivne, at man kunde kjende de gode fra de onde. Ideen var egentlig laant fra et ubegribeligt deiligt gammelt Malerie i een af Roms Kirker; der seer man de to Røvere give Landen op, og denne, Landen, Sjælen er fremstillet ved en meget lang Pølse, som drages dem ud af Munden; hos den Gode er Pølsen hvid, og drages af Engle, hos den Onde er Pølsen sort og drages af Djævel! det er sublimt! og jeg gjengav dette, jeg mangfoldiggjorde det, jeg gav Sjælens Nuancer!

Frank. Men er ikke dette vel stærkt?

Dalby. Det er overordentligt! det er en Idee, der bærer Middelalderens Præg, og er derfor klassisk! lad os stille, uden Bevidsthed

følge denne Romantik, saa kommer Inspirationen.

Frank. Ja, troer de det! skulde ikke Naturen, baade den, som er indeni os, og den som er uden om os, være de bedste at holde sig til?

Dalby. Ingenlunde! Naturen er skjønt, ja det veed Gud, den er skjønt! men den er ikke correct! — O, dog saa skjønt.

Mel. Malibrans Tyrolienne.

Høie Natur,
Jeg er din Troubadour!
Farvernes Pragt,
Skal udtale din Magt,
Meer sødt end Skoven,
Meer stærkt end Boven!
See Sker svømme,
De er' dine Drømme,
Du lære mig maa
Dem at forstaae!

(Han synker drømmende hen, Musikken antyder Echoet, der ellers bliver sjunget.)

Hører de det deilige Echo?

Frank. Nei, aldeles ikke!

Dalby. Saa har De heller ikke Dre for Naturen! jeg elsker Den, og dog har den sine Feil.

Frank. Ja troer de det? maa jeg sige nok engang.

Dalby. Husker De Digterens Ord:
"Vel rødme Land og Hav ret smukt, i Aften-
solens Flamme,
Men af, Maneren, mærker man, bestandig
er den samme.

Original er Solen ei, hvad saa den er forresten;
Bestandig staaer den op i Ost og synker ned
i Vesten.

Saa komme Nattens Stjerner frem, men
man sig ret maa harme,
De skinne vel, men Alt er koldt, der er ei
Liv, ei Varme;
En Nattergal ret snurriigt flaaer sin Trille
hist bag Muren,
Men der er ei Methode i, det er jo reent
Naturen;

Desuden er den altfor ung, har neppe Duun
om Hagen,
Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den
nok om Dagen.

Nu staaer da ogsaa Maanen op, og den er
ei saa ilde,
Var den dog bare altid rund og ikke skifte
vilde;

Høit skummer Bølgen, men for stærkt; den
maa sig moderere —

Det hele røber vel Genie, men heller ikke mere!

Frank. Digteren mener det slet ikke, som De tager det!

Dalby. Maa saa De vil lære mig hvad Digteren mener! nei, min gode Mand, lad os aldrig tale om de Dele! Forsvar De ikke Naturen, den har sandelig ikke gjort noget for Dem!

Frank. O, De er en grov Karl!

Dalby. Naar jeg ret betragter dem, da virker De ogsaa fra denne Side forstyrrende ind paa Landskabet. Her skal De staae! her! det støder ogsaa mit Kunstner-Die!

Frank. Vil De see De kan forsøie Dem bort! eller jeg troer jeg glemmer mig selv!

Dalby. Glem Dem selv, som jeg skal see at glemme Dem, naar jeg med Farver giver denne Natur, saa riig og dog saa fattig! (Gaaer).

Syvende Scene.

Frank (alene).

Frank. Ih din uforskammede Knægt! jeg veed ikke om det var Galskab eller reen Malice! siger han mig ikke den ene Grovhed oven paa den anden! Jeg skal huske ham det! Han og Haarskjæreren var to Allen af et Stykke! det kunde blive et net Spand, skjøndt den sidste havde meest uforskammenhed. Han var kunstgal, som man kalder det! Sygdommen var slaaet ud i Klædebragten.

Mel. Staae tidlig op, sy Tøfler, Skoe.

Vor Jord har meget Stort og Godt, Men ogsaa grumme meget Smaat, Som alle vil Geniet!

Saa kjækt de gennem Verden gaae, Men naar man rigtig seer derpaa, De fik kun Liberiet!

Der kommer en ny! han har et Papir i Haanden; det er vist en af Skuespillerne selv, som studerer sin Rolle i det Grønne. Han kommer nærmere! — jo, han kommer her hen! han gaaer lidt langsomt. —

Ottende Scene.

Frank. Dalby (som Poet).

Frank. God Morgen, min Herre!

Dalby.

Herre?! Jeg er Deres Broder!

Fik vi ei den samme Moder!

Er vi ei Naturens Pøder,

Fik de samme Savn og Gøder,

Vi er Brødre! savn mig Broder!

Frank. De har et meget kjærligt Gemyt.

Dalby.

Kjærlighed er al min Tanke!

Føl dog dette Hjerte banke,

Dg lad Armen, som en Ranke,

Snoe sig om din Krop, den slanke!

Frank. De er Skuespiller?

Dalby.

Nei, og dog et Ja tillige!

Jeg har Plads i hines Rige;

Jeg er Digter skal jeg sige!

Frank. Hvad, er der ogsaa en Digter ved Selskabet?

Dalby.

Jeg forandrer hvert et Stykke,

Jeg paa det et Kys maa trykke,

Give det sit bedste Smykke,

Dg saa veed man det gjør Lykke!

Frank. Hvad, forandrer De Digterens Bærk, skriver De Deres Mening ind i Stykkerne?

Dalby.

Kunstudtrykket er, at bøie!

Jeg Guirlander maa tilføie,

Som fortryller Mængdens Die.

Prosa veed jeg at ophøie,

Spænde den i Rimets Trøie,

Saa den maa os sødt fornøie!

Frank. Jeg troer Gud hjælpe mig, De taler paa Vers!

Dalby.

Musen vækker mig af Blunden,

Trykker mig et Kys paa Munden,

Derfor jeg i Morgenstunden,

Naar jeg vandrer gennem Lunden,

Gjennem Dale, Skovens Sale,

Kun i Versemaal kan tale!

Frank. Get er Poesie, et andet er at rime.

Dalby.

Ei saa ganske, som De tænker!

Det er Formens søde Lanker,

Som den bedste Fryd os skjænker!

Frank. De har ikke selv skrevet noget Heelt?

Dalby.

Heelt?! o jo! De strax skal høre,

Hvad Dem selsomt dybt vil røre,

En Musik for Deres Dre.

Jeg Dem strax bekjendt vil gjøre

Med mit Sørgeespil: Ulemene:

(Læser op af sit Manuskript)

„Første Act og første Scene,

Prinds Actraus kommer ene —!“

Frank. Jeg beder Dem, De maa endelig ikke uleilige Dem!

Dalby.

O det maa De ikke mene!

(Læser)

„Første Act og første Scene,

Prinds Actraus kommer ene —!“

Frank. Nei mange Tak! saadan paa Morgenstunden kan jeg ikke med Sørgeespil, jeg vil da heller have saadanne smaa Digte —!

Dalby

(griber i Kommen og læser Overtakningen af flere Digte).

Her er eet om: røde Kinder.

Her er eet: de tre Gudinder.

Her, „hvad kommer og forsvinder?“

Dette kaldes: „Vly Kjærminder.“

„Ode til de skjønne Qvinder!“ — —

Frank. Dersom jeg skal høre eet, maa jeg saa ikke bede om det korteste; jeg holder meest af denne Slags.

Dalby.

O forlang, vær ikke bange,

De skal faae saa mange, mange,

Som min Muse kan undsfange

Under Sommernætter lange!

Frank (aff.) Hvordan skal jeg slippe det Mennecke!

Dalby (læser).

„Bølge= Sukken, stille Buggen,
Medad Duggen,
I det klare Maanestjær!“

Frank.. Jeg skal give Dem en Prøve paa hvad det er for Digte jeg holder af, for Er. Baggesens: „Der var en Tid da jeg var meget lille, o. s. v. (han vedbliver dette Digt).

Dalby (paa samme Tid).

Ti! — Ei er De værd at nyde,
Hvad min Musa kunde nyde,
Som Musik det skulde lyde! —
Dybt Dem ind i Sjælen fryde!
Ti! De maae mig ei afbrøde! —
De mit Blod faaer til at syde! —

(gaaer).

Tiende Scene.

Frank (ene).

See saadan skal man bære sig ad med de Karle! vil man slippe dem, skal man bare læse de andre Poeters Vers for dem, saa løbe de strax! De vil kun høre sig selv! — Det er jo en mærkelig Samling af originale Folk, Hr. Dalby har. Jeg gad vidst hvorledes Damerne ere! skulde her ikke komme nogle af dem! nei de ligge nok op ad Formiddagen! Det maa i Grunden ikke være saa let at holde slikt et Selskab i Uve. Det er nu ogsaa et Indfald af Greven, med denne Comedie, disse Sommerforestillinger! Gid han havde vilde høre mine Forestillinger derimod, men i Slikt er han urimelig. Der vil nu han og hans gode Venner frivilligt lukkes inde i en Sal og see paa malede Træer, mens Skoven udenfor er frisk og grøn! god Fornøielse! Jeg skal ikke have noget af den. Naar han sidder der, som i en Trantønde, vil jeg sidde her paa Bænken og see Myggene danser Ballet, høre paa Graaspurven og Svalen, hvad de fortælle. — Men der kommer en ny Person, han hører vel ogsaa til Truppen. Det er naragtigt nok, jeg har Hovedet saa fuldt af det Selskab, at jeg troer om ethvert Menneſke jeg i Dag seer, han maa være een af Gjøglerne. Maaſkee er det et ganske anderledes ſikkeligt Menneſke! —

Tiende Scene.

Frank. Dalby (som Souffleur).

Dalby (meget stammende). Urbødigeſte! Er det Hr. Greven, jeg har den Œre at hilse paa!

Frank. Nei, jeg er Inspecteuren her paa Godset.

Dalby. Urbødigeſte! — Jeg maa ogsaa paa det indſtandigeſte bede Dem om Forlædſe fordi jeg uden egentlig Tilladſe ſpæder lidt om i denne ſærdedeſ ſkønne Have!

Frank. Behag at gaae hvor De vil!

Dalby. Urbødigeſte! — God Morgen! — (vil gaae).

Frank. De ſkulde ikke høre til Hr. Dalbys Selskab.

Dalby. Jo, ærbødigeſte! — (bukker meget dybt og ſeer da Levkoierne i det nærmeste Blomſterbed). Tør jeg tillade mig at lugte til diſſe ſkønne Bærter! (han bøier ſig ned til Jorden for at lugte til Blomſterne).

Frank. Behag at plukke Dem een!

Dalby. O nei! — den dør, naar den plukkes af! hvor de er ſøde.

Frank. Forſtod jeg Dem ret, hører De virkelig til Hr. Dalbys Selskab?

Dalby. Urbødigeſte! jo!

Frank. Er det mueligt!

Dalby. Ja, De kan have Ret deri, det ſynes uſædvanligt, da jeg har den lille Natur=Feil at jeg ſtammer, men den kommer Selskabet meget til Gode. Jeg er Souffleur, og naar Souffleuren ſtammer, ſaa ſiger han dem jo Ordene to, tre Gange, og det er meget godt for de Spillende!

Frank. Ja deri har De Ret!

Dalby. Urbødigeſte! god Morgen! (vil gaae).

Frank. Hvorledes er egentligt dette Hr. Dalbys Selskab?

Dalby. Det er udmærket!

Mel. Lorkes Hamborg=Skotſk.

Vor Prima=Donna har et Navn,
Hun Frøken er fra Kjøbenhavn,
Dg kjender Verden excellent;
Et Aar hun har hos Kehlets tjent!

Frank. Naa, ſaa hun har været Dp=varnings=Piige!

Dalby. Nei, Selskabs=Frøken paa Rosenlund!

Vor Elſker høit jeg roſe tør,
Kun ſynger han mig lidt med Smør,
Han er fra Holſten, han er rar,
Dg det er holſtenſk Smør han har!

Frank. Ere de Andre ligesaa gode, ſom Prima=Donna og Elſker ere det?

Dalby. O, de ere meget bedre!

Vor værdige Fader, ſee dog ham!
Han gives af en tyk Madam;
Hun ei til andet bruges tør,
Men værdig er hun, ſom ſig bør!

Frank. Det maa være et rart Selskab! har jeg ikke nok tænkt det.

Dalby. Ja!

Vort Selskab, det er excellent!
Sig ſelv det være kan bekjendt.
Vi spille ſtort, vi spille ſmaat,
Dg alting ſpilles lige godt!
O, De vil græde, De vil lee,
Naar De vort Selskab ſaaer at ſee!

Urbødigeſte!

Frank. Urbødigeſte! ſkal det allerede være!

Dalby. Turde jeg lugte endnu en Gang til den ſøde, lille Blomſt der ſtaaer! — men ikke plukke den! O nei, ikke plukke den! Ah! — den er ogsaa ſaadan en lille Souf=

fleur, der beskædent tilhvidsker os skjøne Tansker, vi skulle udtale! Allerærbødigste! (gaaer).

Ellevte Scene.

Frank (ene).

Allerærbødigste! — Han var idetmindste høflig, og en heel Deel fik jeg at vide! — Lad see! Prima-Donna har tjent som Selvskabsstrøken paa et Kaffehuus, hvor hun har samlet Menneſkekundskab! første Elsker syn-ger med Smør, men det er holstensk! ja, det forstaaer jeg nu ikke saa ganske, men jeg kan tænke at det maa være en feed Sang han giver! Den rørende Fader spilles af en gammel tysk Madam, og Soufleurs stammer, saa hvert tredje Ord bliver halshugget. Der maa komme gode Ting ud af det, naar Comedianterne ikke kunne deres Roller, men saadan glubst skulde tage dem ud af Munden paa ham. Jo, Greven vil vist blive inderlig fornøiet!

Mel. Af Nonnerne.

Man give vil
Si smaat, som Baudeville,
Nei Sorgespil,
Alt hvad der Pragt skal til,
Det Sværeste man allerhelst vil spille.
:: Placaten lover godt,
Men hvad man faaer er smaat! ::

He! he! he! — Det lader ellers ikke til, at Hr. Dalby vil komme; maastee at Karlen ikke har fundet ham! Jeg troer næsten jeg vil gaae lidt ud ad Veien, møder jeg kun ikke der den halve Bande.

Tolvte Scene.

Frank. Dalby (som Pyntekone).

Dalby. Mange Tak, Hr. Inspecteur! mange Tak! — hvor De seer god ud, og er dog Skyld i disse Taarer!

Frank. Jeg, min gode Kone!

Dalby. Gode Kone! — ja det er det samme! jeg er en god Kone, og dog har han lagt Haand paa mig, knuspset mig har han.

Frank. Hvo har været saa uartig.

Dalby. Det har min Mand! Decorations-Maleren! det var rigtignok i Enthusiasme han gjorde det; i en Ekstase hvori De havde sat ham.

Frank. Hvad, er det unge Menneſte Madamens Mand!

Dalby. Vi er samme Egeme og samme Mand! han er Ild og Begeistring, lever kun for Middelalderen. —

Frank (sagte). Han har endogsaa taget sig en Kone af Middelalderen, (høit) De er Skuespillerinde?

Dalby. Er? — Ak, husker De hvad der staaer saa skjønt og sandt i Don Carlos: „De skjøne Dage i Aranjuez er nu tilende!“ jeg er nu ansat ved Costume-Aran-

gementet! jeg er første Dame ved Personalets dramatiske Garderobe!

Frank. De er Pyntekone?

Dalby. Ja! — jeg skulde blive vred paa Dem! — og dog, De har noget saa inderligt godt, noget saa barnligt, uskyldigt. Elskelige Sjæl af et Mandfolk!

Frank. Hvad for noget!

Dalby. Hvad er jeg! og hvad har jeg været! ak! det er en lang Historie! (tager en Hævestol og sætter sig).

Frank. Det lader til hun vil blive her!

Dalby. Sæt Dem hos mig! jeg føler mig saa god og reen i Deres Nærhed. Sæt Dem!

Frank. Naa da! (sætter sig).

Dalby. Den lille Ufkepot kom paa en Trone, jeg er steget ned fra en Trone og blevet Ufkepot hos de stolte, strænge Søstre! „hjælp nu mig!“ „Jeg skal være smækkere! giv mig Naale, giv mig Traad!“ „Bring mig Galoner!“ — Galoner mener jeg! O hvad der er en Skrigen, en Løben og Kænden, ja man kunde saamæn skrive baade en Comedie og en Tragedie om mit Liv og Levnet!

Frank. Jeg forstaaer ikke ret deres Ulykke!

Dalby. Min Ulykke! nei, den forstaaes kun af dette Hjerte (lægger Haanden paa sit). Jeg var engang første Sangerinde, første Skuespillerinde og næsten kan jeg sige, det første mimiske Talent. O De skulde have seet mig, som lille, vidt Døstheaterinde, uskyldig og leende! De skulde have seet mig, som Semiramis, dette indadvendte Dolke-Blik! der var flere Herrer, som fik ondt! Og nu som den skjøne Zemire! jeg forsikrer Dem, jeg pudrede aldrig mine Arme, det var reen Natur saa hvide de vare! — Ja nu maa De, ikke see paa dem! Gud!

Frank. O, jeg seer slet ikke!

Dalby. Jo, De gjør! De er en lille Lur! Tartuffe! Tartuffe!

Frank. Jeg vil bede Dem ikke at sige slet!

Dalby. Det mener De ikke! — jeg kjen-der den hele Skala af Mandfolk. O, hvor de have sværmet for mig. Naar jeg spillede stod der en lang Hale udenfor Huset. Herrerne skar mit Navn ud af Placaten og aad det paa Smørrebrød! jeg kunde fra Bræderne høre hvad de talte i Parquettet. Hun er charmant! guddommelig! hvilket Fruentimmer! — Og naar jeg saa sang. slog de Alle galt Tak med Hovedet!

Frank. De sang ogsaa!

Dalby. O, deilig! Min Triumph var: „Mir fliehen alle Freuden,“ med Variationer; saa var Publicum ikke længer Menneſte! jeg er blevet bekrandsset! Ak! — Nu er min Sang kun en Ruin. Nu skal De høre min Ruin! — De siger nei, men Deres Die siger jo! vel, jeg adlyder, (singer paa ny „mir fliehen alle Freuden,“ med Variationer).

Frank. Det er al for megen Besværlighed for min Skyld.

Dalby. Besværlighed! O, hvad gjør man ikke for Dem! jeg kom med Had i mit Hjerte mod Dem, men dette Had er forvandlet til Kjærlighed!

Frank. Hvor jeg har en lykkelig Skjæbne!

Dalby. Den fortjener De! Mig er der spaaet: Du skal døe, som Inspectrice! — Min Mand, Maleren, er for begejstret til at kunne leve længe, thi Begeistring tærer! — Fred med hans Minde! — Jeg skal døe, som Inspectrice! maaskee! — Hr. Inspecteur, jeg har seet Dem, jeg har faaet en Anelse! — min Dwindelighed byder mig at gaae! — Jeg Inspectrice!!! Lev vel da! barnlige Sjæl med det kraftige Blik. (gaaer).

Trettende Scene.

Frank (ene).

Oh, hvad gaaer der af Mennesket! hun var da det meest kokette Fruentimmer jeg har kjendt! lagde hun ikke formeligt an paa mig! Inspectrice vil hun være, jo, nu løber man om! det har da ogsaa været et net Selskab, hvorved hun har været som Nummer eet. Og dog kan hun have gjort Lynke! Publicum har ogsaa sine Svagheder! jeg husker nok fra mine unge Dage, da jeg saae et Par ordenlige Comedier, hvor jeg da imellem ærgrede mig over Publicum og tænkte: Acteurer og Skribenter recenseres, Publicum skal ogsaa have deres Kritik, hvorvidt det havde klappet rigtigt eller galt, hvorledes det havde staaet sig med Dømmekraften.

Mel. Den Nattergal synger i Midnattens Stund.
Om Publicum tidt man kan sige med Ret,
At det i sin Handling og Snakken,
Sig viser — ja, jeg tør ei sige det,
Men det burde have paa Nakken!
Dog gjør det lidt galt, ja saa trøster det sig:
„O, det var min Naboe og ikke mig!“
Blev Publicum refenseret,
So, jo, saa var det leveret!

Fjortende Scene.

Frank. Dalby (som Gaardskarlen fra første Scene, han bærer en stor Kurb).

Dalby. Inspecteur!

Frank. Naa, er han der! fik han ikke fat paa Directeuren?

Dalby. Jo vist! Her er „Dideriktøren,“ og nogle af Banden.

Frank. Hvor ere de?

Dalby. Her er hele Comerssen, Inspecteur. Først er jo jeg, og jeg er jeg!

Frank. Snaar nu ikke saa meget! hvor ere alle de Mennesker han taler om.

Dalby. Jeg er jeg! og her — (han tager Haarskjærerenes Paryk op af Kurven og siger i dennes Character) „det var fra det negative Moment igjennem hvilket og i Kraft af hvilket alle Bevægelserne skee, jeg vilde gaae! det var fra Tankens store Tohuwabohu til Lyd og Klarhed!“ — Der har De Haarskjæreren!

Frank. Men hvad er dog alt dette!

Dalby (tager Malerens Paryk frem). „Naturen er skøn, ja det ved Gud, den er skøn, men den er ikke correct!“ — Her har De Decorations-Maleren.

Frank. Jeg begriber ikke!

Dalby (tager Poetens Paryk).

„ — — I Morgenstunden,
Naar jeg vandrer gjennem Lunden,
Gjennem Dale, Skovens Sale,
Kun i Versemaal kan tale!“

Der ligger Poeten! (tager Souffleuren's Paryk). „Turde jeg lugte endnu engang til den søde lille Blomst, der staaer!“ — Kjender De ikke nok Souffleuren? Og her, (tager Pjntekonen's Hat). Jo, min Herre! — „De er en lille Lux! Tartuffe, Tartuffe!“ —

Frank. De er bestemt Hr. Dalby selv!

Dalby. Det er jeg! (kaster Gaardskarlen's Haar). God Morgen Hr. Inspecteur.

Frank. Det var Dem alene, alle de Mennesker jeg her har seet i denne Morgen?

Dalby. Mig alene!

Frank. Saa bøier jeg mig for Deres Talent! men skal jeg troe, hvad De selv har sagt, som Souffleur, saa er nok det øvrige Personale — — !

Dalby. Tro ikke Souffleuren! hvad jeg lod ham sige var kun et Speilbillede af Deres egne Tanker! Greven har sagt mig, at De ikke engang vilde see en af mine Forsstillinger; De har selv spillet med i den første; vi faae nu at høre, hvad vort Publicum siger!

Mel. Af Vindblad: „Wintern rasat ut bland våra fjällar.“

(i det han vender sig mod Pavillonen).

Stykket selv ei Handling just leverer,
Det var kun en Arabesk De saae,
Her fremtraadte nogle Characterer,
Stykket maa om dem som Ramme staae!

(Til Publicum).

Digteren tog frem et gammelt Stykke,
Frisked' Farven op og malte til,
Mueligt det igjen da gjør sin Lynke;
Gid De med et ja besvare vil!

N ^o		m st	β
57.	Rom! Dramatisk Dypave, af Glsholts	=	12
58.	Ludvig den Ellefte, Tragoedie af Casimir Delavigne	2	8
59.	Tempelherren og Tødinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück	1	4
60.	Den unge Hovmesterinde, Lytst., est. Scribe og Duport ved J. E. Heiberg	1	4
61.	Ludovic, Syngestykke af de Saint-Georges	1	4
62.	En Time i et Sterobo, Lytstspil, efter det Franske ved J. E. Heiberg	1	
63.	Den Ubekjendte, tragisk Synaespil af Romani	1	
64.	Hertuginde af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles	2	
65.	Aurelia, Skuespil efter Scribe	1	8
66.	Den hemmelige Lidenskab, Lytstspil af Scribe	2	
67.	Tgaar og Tdag, eller et Eventyr paa Heden, originalt Lytstspil	1	8
68.	De to Vgtemænd, Lytstspil af Scribe og Warner	1	
69.	Drnens Rede, romantisk comisk Opera af Carl v. Holten	1	4
70.	Yelva, Drama af Scribe, Devilleneuve og Desvergers	1	
71.	Matrosen, Comoedie af Sauvage og Lurieu	1	
72.	Et Eventyr under Carl den Niende, Lytstspil af Soulié og Badon	1	12
73.	Duellanterne, comisk Syngestykke af Th. Overfou	1	8
74.	Jean, Skuespil i to Afdel., af Théaulon og Signol	1	
75.	Michel Perrin eller Politiespionen, uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Ch. Duvenrier	1	12
76.	Skilles og mødes, orig. dramatisk Digtning af H. C. Andersen	1	12
77.	Maria Stuart, Sørgeespil af Schiller	3	
78.	En Hytte og hans Hjerte! Lytstspil af Scribe og Alphonse	1	4
79.	Guldkorset, Lytstspil, efter det Franske oversat ved J. E. Heiberg	2	
80.	Estocq eller Stats-Intriguen, Opera af Scribe, Musikken af Auber	2	
81.	Don Juan af Osterreich, Skuespil af Casimir Delavigne	2	8
82.	Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring	=	12
83.	En fattig Kones Testamente, Drama efter B. Lucange	1	12
84.	Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Paul Duport	1	6
85.	Goliche, Lytstspil efter det Franske ved J. E. Heiberg	1	
86.	Paul Clifford, Skuespil af Melesville og Duvenrier	1	8
87.	En Criminalproces, Lytstspil af Rosier	2	4
88.	Enkens Mand, Lytstspil af Alexander Dumas	1	4
89.	Et ungt Vg'epars Huusholdning, Lytstspil af Scribe og Bajard	1	
90.	Et Hiem, dramatisk Idyll paa Vers	1	
91.	Friren og hans Ven, Lytstspil af Ancelot og Alexis de Comberousse	1	8
92.	Grev Saint-Germain, Skuespil af Alphonso Francois og Fournier	1	8
93.	Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber	=	12
94.	Farinelli, Lytstspil efter det Franske, oversat af J. E. Heiberg	1	8
95.	Valeur & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme	1	
96.	Man kan hvad man vil, Lytstspil, oversat af J. E. Heiberg	1	8
97.	Huus-Undersøgelsen, Drama af Daubigny og Adolph Ponjol	1	
98.	Feiltagelserne, Komedie, oversat efter det Engelske ved N. B. Dorph	1	12
99.	Tødinden, Opera af Eugène Scribe; Musikken af Halevy	1	4
100.	Enten elskes eller døe! Lytstspil af Scribe	1	
101.	En Kones Caprice, Syngestykke af Lesquillon	1	
102.	Babu, Romisk Syngespil af W. A. Wohlbrück	1	8
103.	Kean, Skuespil af Alexandre Dumas	2	
104.	Sauvegarden, Lytstspil af Ancelot og Alexis de Comberousse	=	12
105.	Stella, Skuespil af Scribe	1	
106.	Valérie, Comedie efter Scribe og Melesville	1	
107.	Den sorte Domino ell. Event. paa Maskeraden, Synges. af Scribe	2	
108.	Et Giftermaal under Reifertiden, Lytstspil af Ancelot og Poul Duport	1	8
109.	Parfymageren, Syngespil af E. de Planard og Paul Duport	1	8
110.	Dnkels Hemmelighed, Lytstspil af Varin	1	
111.	Hofnarren imod sin Willie, Lytstspil af Melesville og Xavier	1	4
112.	Clermont eller Kunstnerens Kone, Skues. af Scribe og Vanderburch	1	4
113.	Den Usynlige paa Sprogø, dramatisk Spøg af H. C. Andersen	1	

N ^o	M ^o .	S ^o .
114. Anno: Et Tusinde, Syngestykke af Melesville og P. Foncher	1	
115. Kammeraterne, Comedie af Scribe	2	8
116. Bryggeren i Preston, Syngestykke af de Leuven og Brunswick	1	12
117. Bedstefader Guérin, Skuespil af Laurencin og de Gen .	1	8
118. En Bryllupsdags Fataliteter, orig. Eufis. af T. Dverfkou	1	8
119. Fabrikanten, Skuespil af Emile Souvestre	1	8
120. Sheriffen, Syngestykke af Scribe	2	
121. Østergade og Vestergade, eller: Det er Nytaarsdag i Morgen; originalt Eufispil af Th. Dverfkou	2	8
122. Regimentets Datter, Synges. af Saint Georges og Bayard	1	8
123. De Uafhængige, Comedie af Scribe	1	12

Følgende Stykker ere udkomne særskilte:

Den 28. Januar, original Baudeville af J. E. Heiberg	2	
Aprilsnarrene, ligeledes af Samme	4	8
De Uadskillelige, ligeledes af Samme	4	8
Syv militaire Piger, Baudeville	3	
Et Eventyr i Rosenborg Have, Synspil af J. E. Heiberg	4	
Kjærligheds Drømme, Baudeville af Scribe	3	
Pigen ved Søen, Opera	3	8
Elverhøj, originalt Skuespil af J. E. Heiberg	6	
Prindsesse Isabella, ligeledes af Samme	3	
Seer jer i Speil, Eufispil af Töpfer	2	
Christen og Christine, dramatisk Idyl af Scribe	2	
Kjærlighed og Politi, original Baudeville af H. Herk	2	
Guldbryllupsfrierne, original Baudeville	2	
Bennernes Fest, original Baudeville af Rosenkilde	3	
Den dramatiske Skræder, originalt Eufispil af Samme	3	
Secretairen og Kokken, Eufispil af Scribe	1	
Kjøbmanden af Venedig, Eufispil af Shakespeare	2	8
Den hvide Dame, Syngestykke af Scribe	3	
Amors Geniestreger, originalt Eufispil af H. Herk	4	8
Norreportis Bagt etc., original Baudeville af Dverfkou	1	8
Zampa, Syngestykke af Melesville	3	
Napoleon, Drama af Duvouty	3	
Kunstnerliv, original Baudeville af Dverfkou	3	
Den skønneste Dag i Livet, Baudeville af J. E. Heiberg	1	8
De Danske i Paris, Baudeville af J. E. Heiberg	3	
Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne	3	
Rekruten, Baudeville, localiseret af Dverfkou	2	
En Fødselsdag i Slutteriet, Baudeville af Th. Dverfkou	3	
Ulferne, Eventyr-Comedie af J. E. Heiberg	3	
Nei, Baudeville af J. E. Heiberg	3	
Fata Morgana, af J. E. Heiberg	5	

Baletten Danina	1	
— Søvnjængerstien	1	
— Victor's Bryllup	=	8
— Hertugen af Vendômes Piger	=	12
— Poul og Virginie	1	
— Faust	1	
— Veteranen eller det gjæstfrie Dag	1	
— Tyrolerne	=	12
— Nina eller den Vanvittige af Kjærlighed	=	12
— Waldemar	=	4
— Sylphiden	1	
— Don Quirote	1	4
— Phantasiens De	1	

Schuboths Boghandling,
paa Børsen Nr. 9.

